

МИКОЛА СТОРОЖЕНКО

ПЕРЕДЧУТЯ ГОЛГОФИ

До 85 річниці з дня народження



БІБЛІОТЕКА УКРАЇНСЬКОГО МИСТЕЦТВА



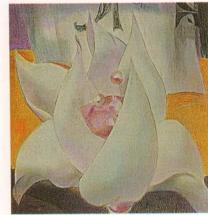
UARTLIB.ORG

UARTLIB@GMAIL.COM

МИКОЛА СТОРОЖЕНКО

ПЕРЕДЧУТТЯ ГОЛГОФИ

До 85 річниці з дня народження



У виданні використано авторські тексти М. А. СТОРОЖЕНКО

Автор проекту Володимир ВОЙТОВИЧ
Спеціалізована фотозйомка Віктор КУДЛЯК



Видавництво дякує керівництву ЗАТ "Оболонь" за підтримку видання
і особисто СЛОБОДЯНУ Олександру В'ячеславовичу та
БЛОЩЕНЕВИЧУ Сергію Михайловичу,
а також Національний академій мистецтв України,
Національний Спілці художників України

Усі права застережені. Цей альбом не може бути відтворений у будь-якій формі
та жодним способом без попередньої письмової згоди Автора.

Віддруковано згідно з наданим оригінал-макетом

у ТОВ фірма "АНТОЛОГІЯ"

04136, м. Київ, вул. Маршала Гречка, буд. 13, оф. 202.

Свідоцтво серії ДК №4435 від 8.11.2012 р.

Зам. № 544-9-13

Copyright © M. Storozhenko, personal works, 2013.
Copyright © V. Voytovych, edition consert, 2013.

Київ-2013



ВСТУП

Я не аналізую цей твір, а визначаю тези до мистецтва в цілому, що буде відповідю і на мою творчість, на синтез змісту і форми, без пріоритету одного над другим. Зміст Буття — безкінечна нитка Все світу-пізнані його — намагання проникливої розуму людства і творчо-відчужених від дійності, покликаних на діалог з буттям. Форма і буття і мистецтво мінливий інтелект (вмістлище безмежної інформації — нитка Все світу) допливший в неспокій і суеті. Йому цікаво врізnobіч пізнавати і осінювати, творити оди, а то і давати стусанів заради пізнання істини Буття. Часто він підключає інтуїцію і головний ресурс пізнання — хітоаналіз. Я висвітлюю декілька імен, які були поруч, різних за покликанням і світоглядом, але вони — орієнтир на певному етапі в творчості, особливо в час, коли «картина» (стале поняття сотні років)



вже не ілюстрація життя і не вікно (тим більше) — в Буття. Сьогодні (кінець ХХ і початок ХХI ст.) не станкова картина, а «містерія станковості», в якій більше можливостей, де б могли відбуватися гармонія взаємодії стихій (на рівні зримого життя і на рівні онтології Буття). Саме в станковізмі (ядро-корінь, морфема) є постійно діючий і трансформуючий ген у творчій дії — супремації. Сила оживляюча чистоту непереможного ембріона творчості. Тому праця художника у двох сповідях. Перша: завершений твір — картина художника — «дитя» народжене. А велике мистецтво там де є ембріональність — дитя, ще ненароджене (Воно ще в материнському раю) і не квітнуло першу дозу зеленого кисню. Це друге. Художники стверджували що культури були виразниками спільноти, але кожен займав свою ложу в образотворчому просторі.

КРОВ ЛЮДСЬКА, НЕ ВОДИЦЯ

(Стельмах М.)

Кров — знак зодіака «Терези»

Як уже говорилося: анти картина — відсутність центра. Традиційно фігуративно-тематичного, натомість центр під знаком нуль (0).

Саме в цій, освяченій «зоні» і відбувається алхімічна динаміка впливу (сильце-капкан), на путях до підсвідомості, сублімуючи енергію в уявну реальність.

Рух — сила тяжіння очисних крапель від серця-рани Агнця, що крапля за краплею наповнює офірно чашу чеснот і моралі, і любові. Пролита кров — завіт спасіння, що його подарував Син Божий на відновлення втраченої світової рівноваги.

Леонардо да Вінчі одному шибенику, коли той зривав лист з дерева, сказав: «Не зривай», шибеник запитав: «Чому, листя на дереві, дивись, багато». Леонардо: «Один листок зірвеш-порушиш гармонію дерева,

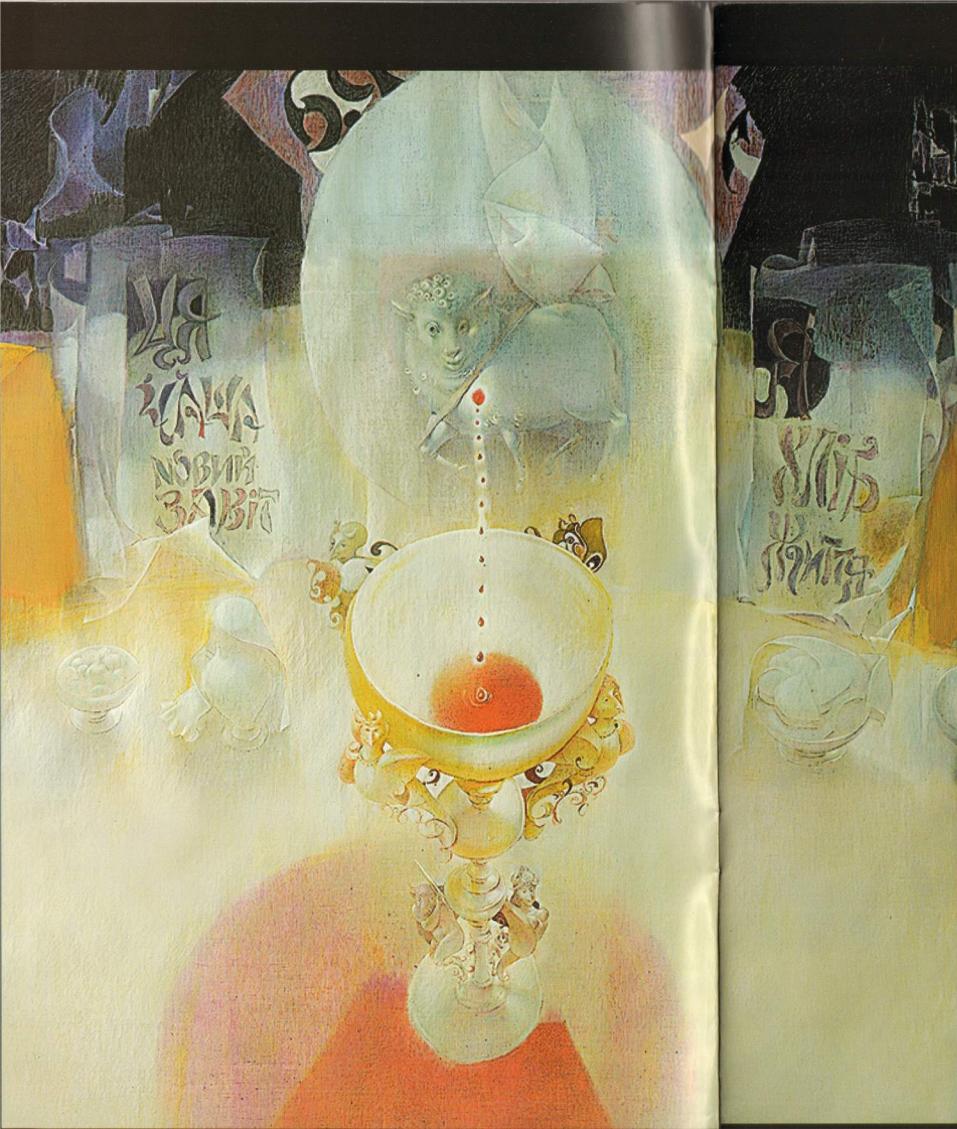
дерев і світу». Зодіакальні ритми знаку «Терези», збуджені, збурені, коли планета «Земля» стає ареною аморалі, злодіяння, інших хвороб земної етики. Рівновага («Терези») — правда. Кожна людина обдарована життєвою дозою енергії (37°) безцінної крові Божественної. Кожний!

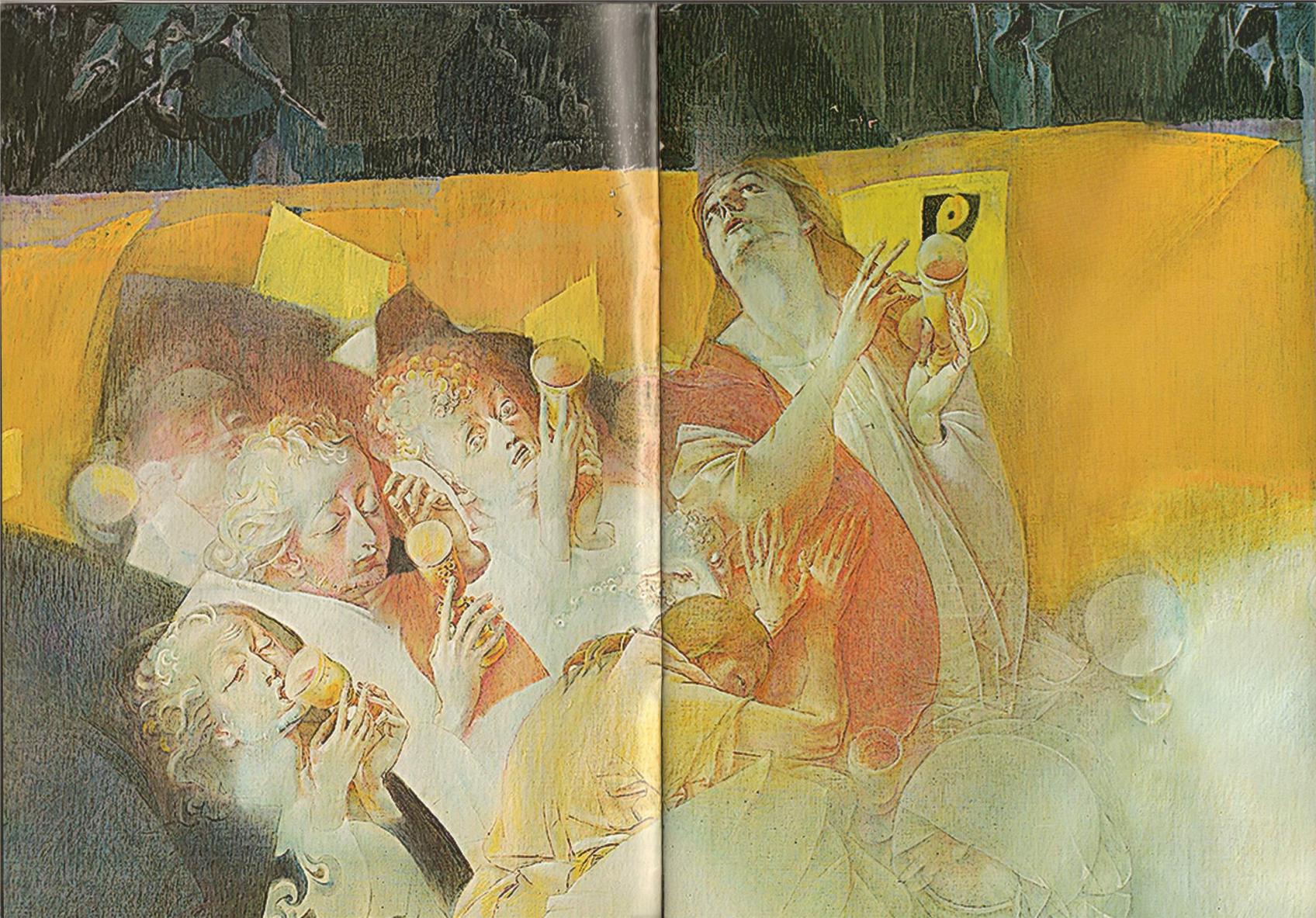
І всім іншим істотам планети) В ідеї жертви (офири) первородства Агнця читаем:

«Він приходить»

Очищення водою — благодать духу, нова Євангелія. Душа Всеєвіту у крові Божого духу. Той, хто людство любить — приде. Та чи потрібна йому «зустріч»... Голгофа

Пам'ятаймо його кров також 37°.







ЧАША

(У кожного своя карма)

Чаша — фатум над світом і сила творяща в людині. Людина у вертикалі устремління: Земля-небо.

Акти в дії сповненої жертовної крові чаши перевтілює людське в людину, бо людина по Конфуцію має вимір: від сьомої чакри до Божества.

Приборкуючи емоції ми можем споглядати чашу яка наповнюється; крапля за краплею невинного і чистого первенця.

І в медитації очищаємося силою слів Христа: «Отче, якщо можливо, нехай мине чаша ця: або ж буде по Волі Твоїй, не мой».

Ця вертикаль агнець (рана офіри) — Чаша (містичне червоне коло над німбом Христа) — чаша первісної голубини Води є літургією і опосередкованим причастям з силами любові, добра, з Божеством, що в нас. Бо в ім'я наше Він не оминув, а прийшов і наповнив чашу цю і освятився водою, дав спасіння нам і урівноважив потребу світової Душі.

Поборов зло святою кров'ю. І вознісся у безмежжя віків. І знову.

Залишив нас сам на сам і з чашею його святої крові.





ВОДА

Хаос. Вода

Першонеродні у вічності.
Пам'ять. Святість. Знання.

Водолій — ми з ним, ми в
ньому дві тисячі п'ятьсот літ.
Ми — ті, що будуть протягом
цих літ під Його знаком,

знаком знання і перевтілення
(гуманність духу) стихій.
Ця метафора: чаща блакіті —
води, в яких руки Месії і ноги
апостола — безмежний
простір, що своїм «духом»
освятить і нашу Землю у
метаморфозах нечуваних
змін. Літургія ритуалу

ощасливить свідомість

планети.

Зодіакальний знак «Водолій»
також в площині нульової
«зони», де відсутня смерть, де
піфагорійський абсолют.

Тут освячення водою
Святого Вчителя і Його учня.
Чи готові прийняти голубизну
Водолія?

Святий Петро і в хитаннях
своїх все ж зміцніє духом
моралі Божої і ніякі перепони
іродів не перетнули його путь
істинної святості.

То ж «Водолій» ще юний,
попереду у Нього ще 2500 літ.



**ПРОЯВ В БІЛОМУ – МОРАНДІ.
ЗМІСТ КАРТИНИ К. БРЮЛОВА «ОСТАННІЙ ДЕНЬ ПОМПЕЇ»
ІДЕЯ ТВОРУ «ЧОРНИЙ КВАДРАТ», МАЛЕВИЧА.**

Полотно генія: кінець живому, стихії гніву.
Світ людей у розpacії, горі. Драма?

Ні. Трагедія! Класицизм форми.

Театралізована картина — сцена оживлена в дійстві великим
Карлом, великим майстром.

В цій відомій історичній події задіяні всі засоби принципів станкової
картини, в її ренесансно-романтичній формі, дещо згеометризований
системі фігуративних груп (своєрідна тъєполізація схеми площини),
в який і розплавлене «его» великого майстра XIX ст.

Споживальна проза занурена і в полоні фахового блиску,
вся перед глядачем.

Авторська позиція розчинена в тенетах генія і відкрита безпосередньо
коли глядач почуває себе учнем.

В контексті одним реченням до сказаного: як бути з глибинами
онтології твору, що під пластами емпірико-інтуїтивних слів епохи

предтечі наступаючого реалізму?

А ніяк. Не винен реалізм в похоронах онтології творчості.
Ніякі «ізми» перед судом не будуть представлені, а ті «хірурги»
зовнішні та внутрішні, що оперативним шляхом чи шляхом імплантациї
«видворяли», з самих себе, чи з них викурювали те Божество,

що діється Великою Природою.

Малевич народився у мінливий час. Його Природа була з ним, а творча
позиція опосередкована. Вийти в його споруду (витонченшу за Гауді)
важче ніж верблюду крізь вушко голки.

Але, ввійшовши — вражає острів скарбів. Отже, не споглядаєм, не
споживаєм, а входим, збагачуємось скарбами — царство онтології
квадрату. Янтра, в яку нелегко ввійти в «сферу речей» бо — причина: « Я
знищив лінію горизонта» , говорить супрематор. Перспектива — наука
про реальність розчинена в антиприроді (тонкій матерії, як в пісні «Чуєш
братьє мій» супрематичність через реалії:» ...заки море перелечу,
крилонька зітру...» — геніально! Стихії: вода + небо (дух) + душа =
«... я відчув в собі ніч, а в ній розпізнав річ»,
яку назував супрематизмом (Малевич).

Квадрат — цифровий генокод, потенціально дає наснагу реабілітації в
очищенії подій, явищ, образів. Адже в «утробі» площини (як в «чорному
квадраті») є чуття чистого мистецтва.

Ель Греко споглядав, у медитації ту ніч в якій шліфував свої видіння.

Чутливий інтелект Брюлова реалізував свої «Останні дні Помпеї»
через уяву — це і є чуття чистого мистецтва в квадраті — янтрі на рівні

простої інтуїції почуття XIX ст.
Моранді — білий прояв — детермінація предметів (шар, куб, конус...) із
небуття, з глибин чистих комбінацій янтричних чисел, вертикальних,

горизонтальних і діагональних рядів квадрата.

Три великих імені дають матеріал для осмислення мистецтва,
призначенні його, як найціннішого препарата для морального
оздоровлення і етичної рівноваги зодіака «Терезі» і людей, які під ним.



ПРО «КАРТИНУ» І «СТАНКОВІСТЬ»

«Станкова картина» довговічно сповідувала фатальну тезу: краса — діалог між реальністю і недосяжним ідеалом, хоча частина її біографії під тиском нонконформізму і втратила властиві їй цінності, все ж не стала анахронізмом ХХІ ст.

Бо ж ідеї не зникають. Емпіризм, який несло поняття «картина» — в ньому біофонетичне ядро, морфема станковості, краса станковизму довічно врятує від духовної кризи. Краса без плевел емпіризму — краса в ореалі ритуала езотерії. Краса стає іншим виміром мистецтва, константою інтелектуально-одухотвореною в

новому техногенно-сублімативному середовищі утворчій аурі колективної свіdomості. Підсвідомість осібної творчості також зберіг і «удосконалив» егоізм авторський, а з 90-х років XIXст. егоїстична

домінанта поглибилась — віруси формозбудників кубізму, футуризму нігілістично вплинули на природу самоочищення явища «картини» та на її складові класицизм, академізм...

Ім'я «картина» з метрики викреслено. Але! Станковість — ген творчої сублімації, алхімія процесу творення нетлінного і в Сезана, і в Марінетті, і в глибині від модерну до Леонардо,

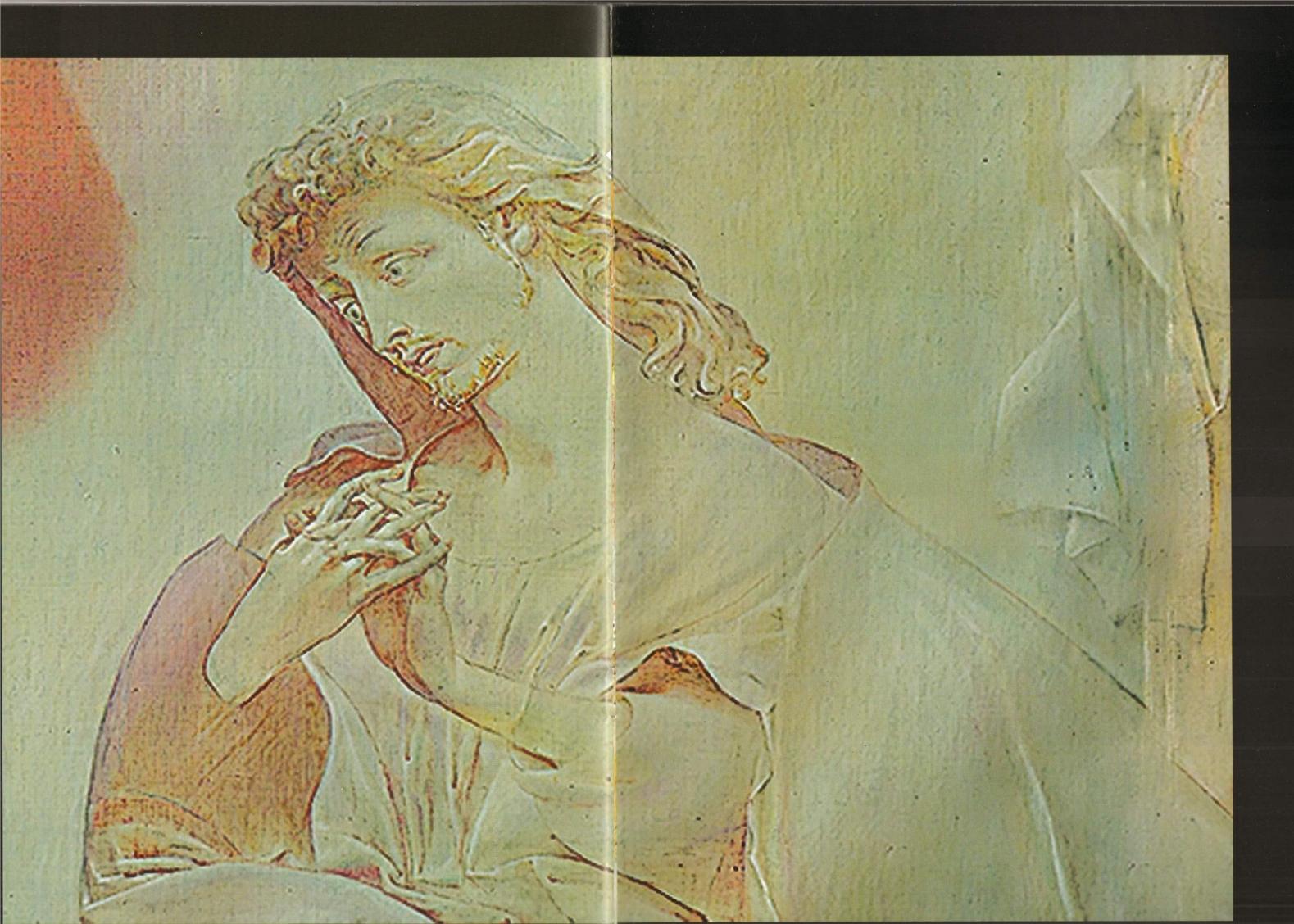
Джотто...

Тонка матерія — Боже єство, кристал духу («Жорна часу», по Сидоренку В.Д.), що дає вічну якість і силу образу станкового ембріону.

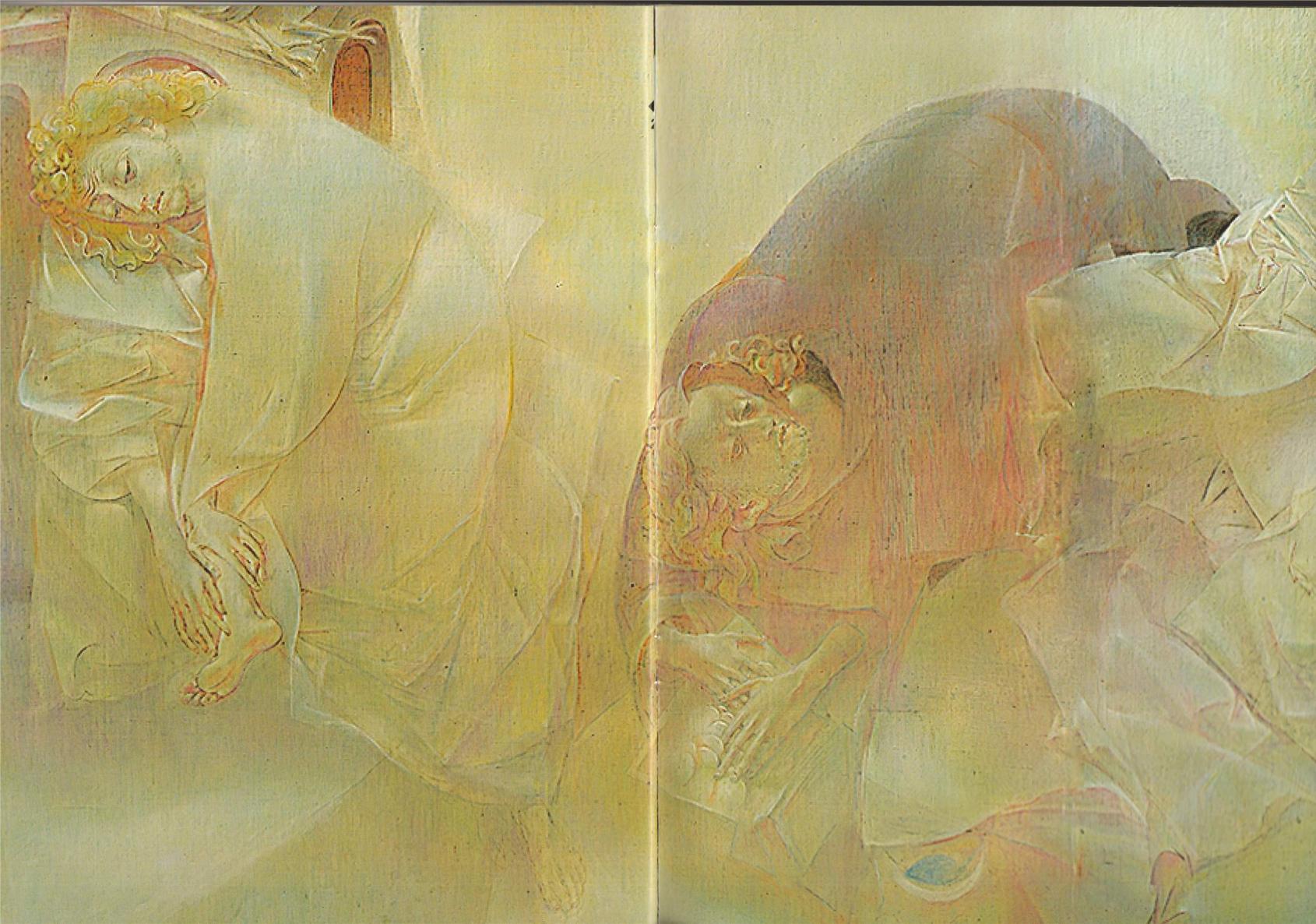


МОНО СПОВІДЬ АНТИКАРТИНІ.









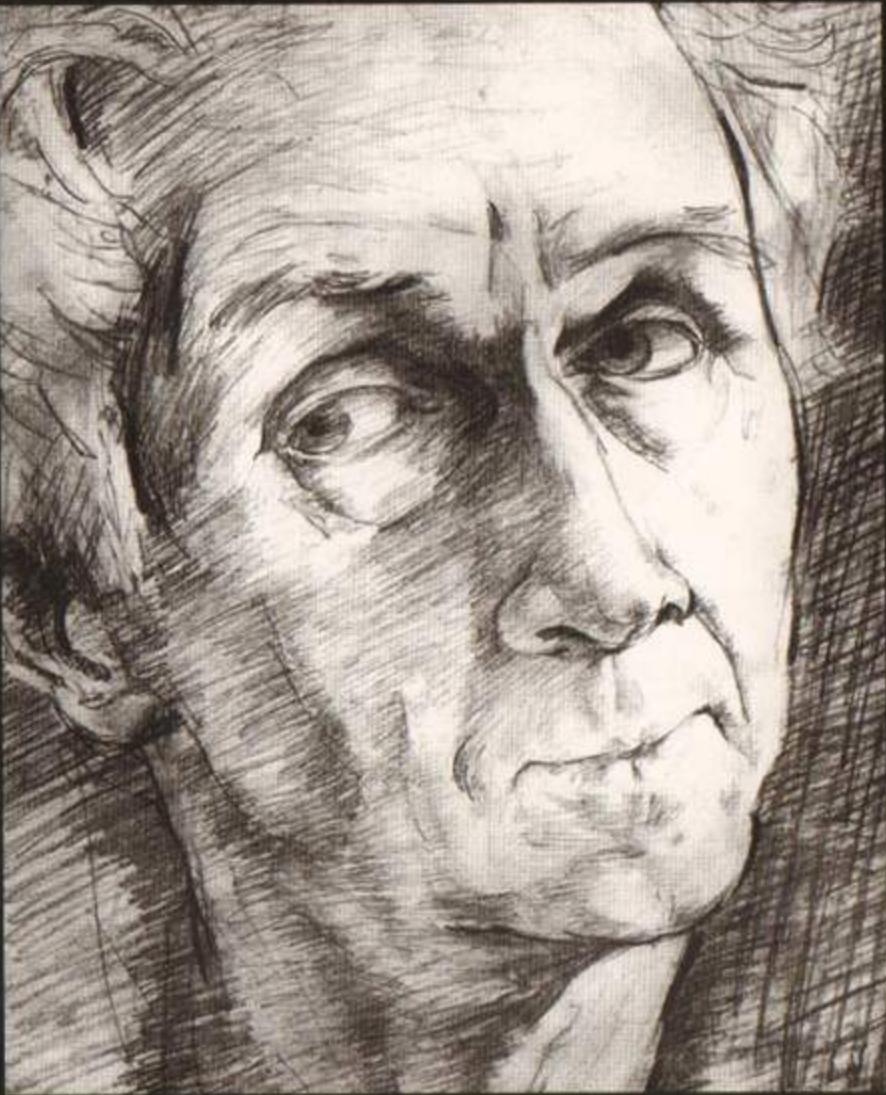


ЕПІЛОГ

Людство перетнуло межу і потрапило в технозону, насичену накопиченням інформацією. Штучність і техногенність.

Внутрішня мова від «Я» до «Я» під ковпаком електроники, світ душі, біоможливості тонкої матерії в обміні чуттями, інтелектом неопосередковано, а віч-на-віч, і очевидь, навічно зникли (хіба що «Водолій» зміс індустріалізацією душі).

Натомість спілкування через мобільку стало стилем життя, Ангели говорять в просторі — вже і люди незримі стали цією антикартиною сказати про тишину гармонію есства людини і світу — антитеза неструміній цифровій агресії (інтернет) супроти живого серця і чутливій вібрації духовного тіла. Можливо і про це, про драму без драми як є. «Останній день Помпеї» було творення цією антикартини.



Микола Андрійович СТОРОЖЕНКО
народився 24 вересня 1928 р. у с. В'язове
Конотопського району Сумської області.

Народний художник України,
лауреат державної премії ім. Т. Г. Шевченка,
демік Національної академії мистецтв України,
лауреат численних міжнародних премій